

Sme ako jedna obrovská rodina. V čase nehody ma podporovali, boli súdržní, potriasli mi rukou pre šťastie, zbytočne sa nepýtali a nevyzvedali.

Fonedoskop: Aký bol Váš najlepší deň na misii?

Martin: Keď prišla výplata (smiech). Ale nie, záleží to dosť od partie. V Kosove som pôsobil 6 mesiacov, v Afganistane 9 mesiacov. Je to dosť dlhá doba. Musíte tam byť s ostatnými vojakmi, musíte s nimi vychádzať, zachovať si partiu, cítiť sa tam ako doma. Ak má niekto problém, vždy sa snažíme tomu druhému pomôcť a spoločne nájsť riešenie.

Fonedoskop: Ako reagovala rodina, keď ste im povedali, že chcete pokračovať vo svojom povolaní?

Martin: Najhoršie reagovala mama, boli aj výčitky. Ale mama je mama, úplne som ju chápal. Najhoršie to bolo, keď som znova odchádzal na misiu.

Fonedoskop: Prečo ste sa stali vojakom?

Martin: Vojenská akadémia sa mi páčila viac ako obchodná. A možno som len dobrodružný typ.

Fonedoskop: Prečo ste prišli na Štúrovo pero? Nevadí Vám, že znova kvôli nám otvárate staré rany?

Martin: Kolega Pavol Vitko ma presvedčil, aby som prišiel a odpovedal vám na otázky. Na začiatku nehody som s tým mal problém, nechcel ani som nevedel o tom hovoriť – neznášam vyzvedanie. Dnes už s tým nemám problém. Vy ste mladí ľudia, kladiete otázky úplne inak ako profesionálni novinári.

Fonedoskop: Chceli ste sa niekedy vzdať tohto povolania alebo ho zmeniť?

Martin: Nie, nikdy.

Fonedoskop: Podľa vás, byť vojakom je povolanie alebo poslanie?

Martin: Určite je to poslanie. V Afganistane je bežné, že 3 – 8 ročné deti nemajú nohy, snažíme sa im akokoľvek pomáhať. Musíte tam byť veľmi ostražitý kvôli mánam, stačí jeden zlý krok a bum.

Fonedoskop: Aký je pohľad profesionálneho vojaka na teroristické útoky?

Martin: Islamský štát je obrovská hrozba. Mladí ľudia sú často frustrovaní, nezamestnaní, a tak sa skláňajú k terorizmu, čo je veľmi zlé.

Fonedoskop: Máme sa čo učiť od ľudí v Afganistane?

Martin: Určite. Majú obrovskú vôľu prežiť, sú skromní. Nepoznajú, čo je to televízor alebo telefón. Tešia sa z maličkostí. Nikdy nezabudnem, keď sme raz deťom priniesli plné vrece s plyšovými hračkami. Tá radosť, s akou ich vzali do rúk a obzerali, ten úsmev, čo sa im rozlial po tvárach, nádhera. Taktiež sa tam podarilo zriadiť školy, kurzy elektrotechniky a inštalácie. Je tam obrovská chuďa, deti chodia bez topánok, ale aj napriek tomu sa učia, vzdelávajú a objavujú nové veci so záujmom. To je to, čo my Slováci často nedokážeme. Tešiť sa z každého nového dňa a maličkostí.

Fonedoskop: Váš názor na povinnú vojenskú službu?

Martin: Niekedy to bolo povinné, chlapci sa viac naučili poriadku, naučili sa niest zodpovednosť za svoje činy. V dnešnej dobe je o to záujem aj u dievčat. A hlavne - naučíte sa vychádzať s kolektívom.

Fonedoskop: Ktojej krajine by ste šli ihneď pomôcť, ak by ste mohli?

Martin: Afrika, ale nepustí ma žena (smiech). Každý deň sú tam teroristické útoky a choroby. Čo je smutné, médiá informujú iba o veciach, ktoré verejnosť zaujmú, všetko ostatné ide bokom. Taktiež by som pomohol Balkánu.

Ďakujeme za rozhovor

IVA

NEDOLETEL